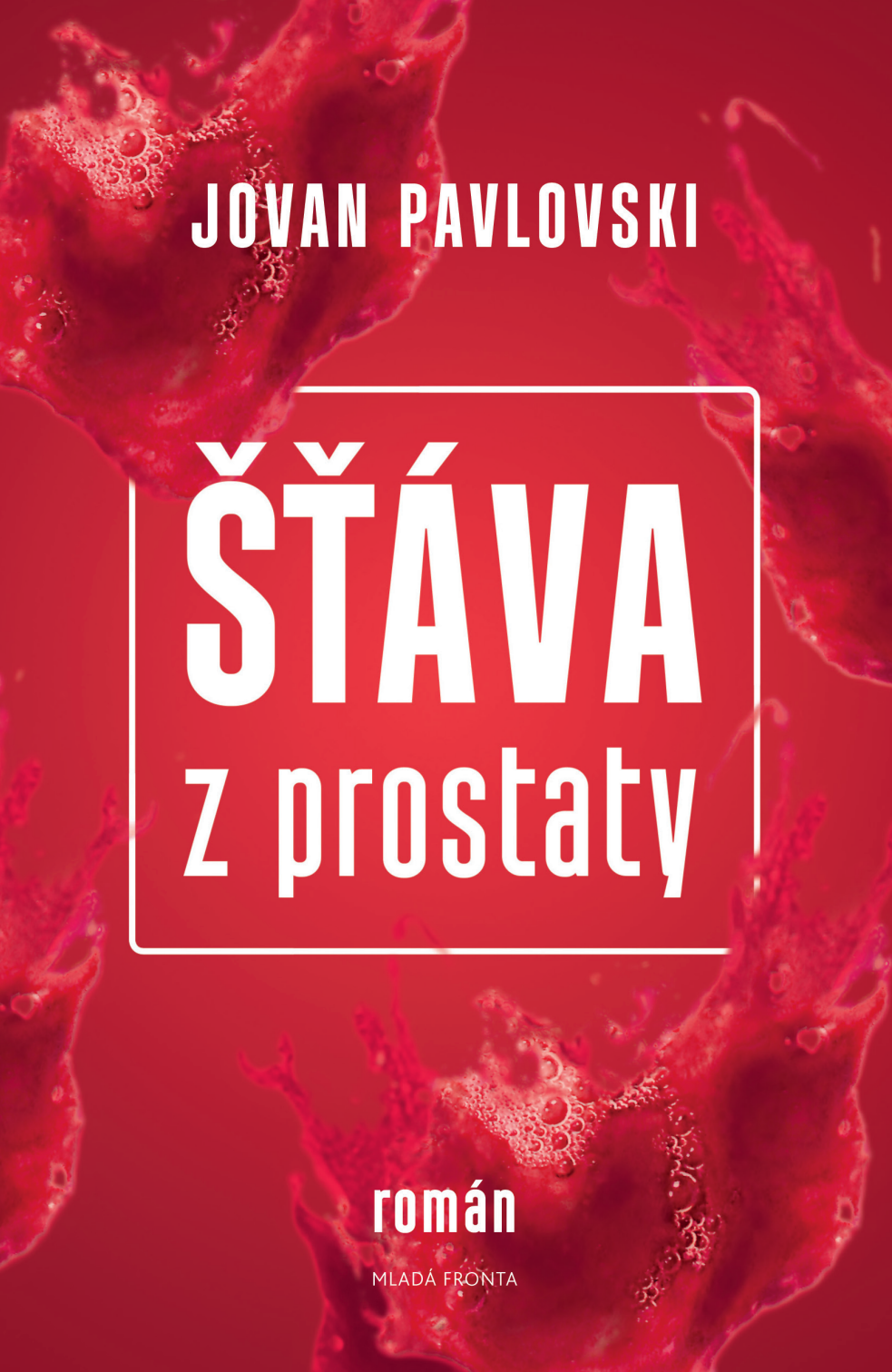

JOVAN PAVLOVSKI
ŠŤÁVA
z prostaty
román
MLADÁ FRONTA

Jovan Pavlovski

ŠŤÁVA Z PROSTATY

JOVAN PAVLOVSKI

ŠŤÁVA z prostaty

MLADÁ FRONTA

Z makedonského originálu *Sok od prostata*
přeložily Oldřiška Čtvrtníčková a Ivana Šelešovská.

Text © Jovan Pavlovski, 1990
Translation © Oldřiška Čtvrtníčková, Ivana Šelešovská, 2015
Epilogue © Miroslav Kouba, 2015

PRVNÍ DÍL

Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“
(Evangelium podle Jana, 8)

1. Probouzení, osmého dubna 1989, před východem slunce, když s prvními slunečními paprsky padá rosa

Probouzí ho příjemný pocit začínající erekce. Ještě v polospánku cítí, jak mu tvrdne, a spokojeně ho sevře v dlani. Odpor všech těch žil, svalů a kůžiček je stále silnější a Anděl Bejkovský už ho nemůže udržet: čím více ho tiskne, tím bolestivěji pociťuje houževnatý odpor. Zdá se mu, že takhle božsky a nečekaně nadržený by s ním mohl rozbíjet ořechy. Dělá mu dobře třímat ho v ruce takhle tvrdý, velký, ohromný, rozpálený nějakými vnitřními proudy nebo možná snem, který právě skončil. Líbí se mu, jak se mu drobné kapiláry v těle plní krví a jak mu díky nim v různých částech těla opět roste, rozpíná se a kypí mužnost.

Teprve tehdy si toho všimne: vedle něj leží Ljubov Alexejevna. Spí nahá, ostatně jako vždycky, a dýchá otevřenými ústy. Cítí na sobě zbytky jejího dechu, horké a s příchutí cigaret. Připomíná mu to vůni skopské hospůdky *Idadija* v jedno z těch srpnových odpolední, kdy všichni lapají po dechu venku na chodníku, jen on se chladí pivem někde v rohu a libuje si v dusnu a potocích potu. V takových chvílích vzduch nasáklý dohořívajícími cigaretami přímo skřípe mezi zuby. Jenže tam není Ljubov Alexejevna, nejkrásnější holka na světě![1]

Jako by se vzpamatovával ze sna a prvotního překvapení: podívejme se, Ljuba opravdu leží vedle něho, jako vždycky nahá a schoulená do klubíčka. V tom úsvitu na začátku dubna, kdy je slunce v Moskvě spíš cítit než vidět, vypadá Ljubov Alexejevna neskutečně: její pleť je ještě světlejší, jako mléko, jako by byla utkaná z dlouhých, předlouhých hedvábných vláken. To není kůže, ale hedvábí, patnáct rublů za metr, které stiskneš v dlani jako malé klubíčko a které se potom, když ji rozevřeš, rozuteče do všech stran. A ty její prsa – když přes ně poprvé, kdysi dávno, před sto nebo dvě stě lety, aspoň tak mu to připadá, něžně přejel prstem, napadlo ho, že se dotýká klubka slunečních paprsků.[2] Teď ho, oblá

a poprášená prvními zrnky rodícího se dne, vábí jen k jednomu: strčit jí ho mezi ně a něžně a dlouze, bože můj, co nejdéle ho třít, pomalu, co nejpomaleji, a v tom ranním světle žasnout, jak je temně fialový, celý protkaný tmavomodrými žilkami plnými horké krve, v kontrastu k její bolestně bělostné pokožce.[3]

Dívá se na ni a pomalu masturbuje, jestli se to tak vůbec dá nazvat: pouze přejíždí prsty přes zduřelý žalud, občas stáhne a zase přetáhne předkožku a ke svému úžasu zjišťuje, že by mohl začít stříkat. Jako velryba, jak by řekli staří Řekové. Všechna šťáva, co má v těle, všechna tekutina, krev, sperma, všechno se hrne tam dolů, urychleně proudí a Anděl Bejkovský cítí, že se může okamžitě udělat.

Jenže nechce. Přeje si, aby to požehnané napětí ještě trvalo, aby ještě nemizel ten pocit, že v něm všechno bobtná a tuhne, téměř bolestivě.

Ljubov Alexejevna Gorčinovová je bez diskuze nejkrásnější kundička v Moskvě. Celá je poskládaná z tak harmonických dílů, že se nemůže s jistotou rozhodnout, co se mu na ní líbí víc: ty plné rty, které se někdy ve znamení hněvu dokážou scvrknout do malé rudé tečky, ta oblá ňadra, na nichž, když se do nich něžně zakousne, zůstávají červené otisky, které mu přímo před očima temně zešednou, a ten odstín se pak šíří po pokožce jako nějaká alergická reakce, po té pokožce, která mu vždycky připomínala mléko rozlité v ulicích města, nebo to břicho, nebo ten majestátní zadek, před nímž každý, kdo ji poznal, padl na kolena.[4]

„Jestli mě nepolíbíte, nebudu moct řídit!“[5]

To jediné jí řekl, když Ljubov Alexejevna poprvé nastoupila k němu do auta. Tenkrát před restaurací Čeremuškin.

Tázavě si ho změřila: střílí si z ní, nebo to myslí vážně? Jenže Anděl Bejkovský ještě nikdy v životě nemyslel nic tak vážně: když ji uviděl v tom bílém kožíšku, v té úzké kožené sukni těsně obepínající stehna a nohy, vyrazilo mu to dech.[6] Věděl, že chce jen jedno: aby ho políbila! Ljubov Alexejevna však na něj udiveně zírala a skutečně si nebyla jistá: dělá si z ní legraci, nebo mluví vážně?

„Myslím to naprosto vážně,“ řekl jí.

Usmála se, pokrčila rameny a dotkla se ústy jeho tváře. Nic: jen letmý dotek prvního zimního severáku.

„Kéž by to trvalo věčně," přeje si.

Znovu pokrčila rameny, jako by chtěla říct: pro mě za mě. A zase se k němu naklonila. Hbitě se otočil a její ústa se dotkla jeho rtů. Ljubov Alexejevna nijak nereagovala, a tak zůstali chvíli spojeni. Ovšem když se jí pokusil vklínit jazyk mezi rty, rychle se stáhla.

„Nemám ráda lidi, kteří moc spěchají. Mám ráda jablka," vysvětluje mu. Kdy to vlastně bylo? Před několika týdny, pár lety nebo před několika stoletími? Je to fuk – stejně nikdy nepochopil, co tím Ljubov Alexejevna chtěla říct: Mám ráda jablka! Mohl se jí klidně zeptat, ale nemělo by to smysl.

Otočil se k ní. Chtěl by, ach bože, jak strašně by si přál strčit jí ho do ruky, aby se ho dotkla, aby ho stiskla v dlani, aby se na něj podívala! A on by s ním pohyboval dopředu a dozadu, dokud by necítil, jak se mu v tom ztopořeném kuse masa sbírají všechny šťávy a jak se perou o to, která z nich pokropí Ljubino bílé tělo jako první. Přejíždí jí s ním po nohou, po rukou, šťouchá ji s ním po těle, chce ji něžně otočit na záda a vstoupit do ní, dokud ještě spí, protože ta se jen tak lehce nevzbudí. Líbá ji na prsa, tiskne jí stehna a celé tělo, snaží se jednu nohu strčit mezi její a roztáhnout je, jenže Ljubov, unavená po včerejším večeru, po tom všem, co se včera večer stalo, po všem tom vinjaku, který vypila, se ještě víc stočí do sebe a čím dál zuřivěji usiluje o to, aby se od něj dostala co nejdál.

„Ljubinko," šeptá Anděl Bejkovský. „Láskomoje," opakuje, „uvolni se!"

Cítí, že je vzhůru: otočí se na druhý bok a zachumlá se do deky. Nikdy od něj nebyla tak daleko jako teď. Chce jí přejet prsty po zádech, chce se jí dotknout, líbat ji v podpaždí, mezi nohama, na chodidla. Marná touha. Je zachumlaná do teplé vlněné deky a nejmíň sto světelných kilometrů od něho. Anděl Bejkovský se jejího nahého těla nemůže dotknout, nedosáhne na něj. Když se mu podaří prostrčit ruku až k ní, setkává se s odporem, s úprkem na druhý konec postele, na druhý konec světa. Rozzlobená a vyčerpaná Ljubov Alexejevna prostě nechce.[7]

Je unavený. Ne z hanby za Ljubou, ale z jakéhosi vnitřního neklidu, který ho naplnil. Cítí, jak se všechny šťávy vrací na své místo, jak se ta společná topořící síla rovnoměrně rozprostírá zpět do celého těla. Anděl Bejkovský cítí, jak mu zase měkne a uvadá. Je čím dál ochablejší. Zmenšuje se. Už se mu snadno vejde do dlaně, kdyby si to teď nakrásně chtěl udělat, nešlo by to, zevnitř už ho totiž zase užírá ta známá netečnost, která ho tak často ochromuje. Už je to více než jisté: zase nebude moct, už zase, jako už tolikrát!

Ljubov Alexejevna se zvedne na loktech. Ani se na něj nepodívá. Opírá se o polštář a zabalená do deky, ani naštvaná, ani spokojená, ani nešťastná, ani veselá, se k němu obrací:

„Prosím tě, odvez mě domů."

Slunce ji šimrá prvními paprsky a jemu se takhle čerstvě po probuzení zdá ještě krásnější a bělostnější.

„Tak brzo?" ptá se jí.

Kýve hlavou: přesně tak!

„Nemám uvařit kafe?" prosí ji.

Zavrtí hlavou.

„Chceš cigáro?" zase on.

„Chci domů, prosím tě," šeptá Ljubov Alexejevna.

Anděl Bejkovský vstává, aby se oblékl.[8] Nad hotelem, v jehož devátém patře žije, kráká hejno havranů. Ne, to není žádná symbolika – v Moskvě žijí tisíce a tisíce, miliony havranů. Jako by si stále snažili udržet si kontrolu nad tím, co jim po staletí patřilo – nad stepí. Za ty čtyři roky si už na ně Anděl zvykl.

Ljubov Alexejevna jde do koupelny. Zatímco se sprchuje, Anděl mlčky stojí za dveřmi a poslouchá, jak jí voda stéká po teplém těle a dodává mu zase svěžest. V jiné situaci, s jinou ženou, by vtrhl dovnitř a pod sprchou by jí ho až po kořen vrazil tam, kde byl stvořen svět. Jenže když jde o Ljubov Alexejevnu Gorčinovovou, zbývá mu jen poslouchat šelest vody a pomalu se začít oblékat. On ji totiž, stručně řečeno, miluje.

Poznámky:

1 „Myslím, že ani v takový tý letargii, kdy tě naprosto nic nezajímá, kdy uvažuješ jen o tom, jak by bylo super zaletět si na pár dní do Skopje, rozumíš, dokonce ani v takovým posraným stavu ji člověk, kurva, prostě nemůže pustit z hlavy!“ řekl mi během jednoho ze svých prvních vyprávění o Ljubě Alexejevně.

2 Jde o výraz Anděla Bejkovského. Přesně tak je uveden v jeho Deníku: klubko slunečních paprsků. Tomu přirovnání jsem nerozuměl, a tak jsem se pokusil ho v textu z pochopitelných důvodů vyjádřit nějak jinak. Na nic jsem ale nemohl přijít. Nechávám tedy na čtenáři, aby si je vyložil, jak uzná za vhodné.

3 Držel mě za límec větrovky a třásl se mnou: „Poslyš, tomu nebudeš věřit: úplně stačí dotýkat se jazykem její kůže, abys byl naprosto hotovej. Posloucháš mě? Úplně – stačí – lízat – jí – kůži!“

4 Z Deníku: „Na ženské je nejdůležitější její pozadí. Všechno ostatní je jen okrajová záležitost obecné anatomie. Pořádná kulatá prdel. Dneska večer u mě spala jakási Lena, kadeřnice nebo holka, co jde s každým, to je fuk. Všiml jsem si jí, když vycházela z polikliniky poblíž Dobryninské ulice. Byl to velkolepej výjev – pohupovala bokama ze strany na stranu jako kobyla! Řekl jsem jí, že budu muset spáchat sebevraždu, jestli ji nedostanu do postele. Oznámil jsem jí to nečekaně a takovým tónem, jako bych se jí ptal, jak se jí v tom zkurveným horkým poledni daří. Mlčky mě pozorovala s vážným výrazem, ale pak souhlasila s tím, že se mnou půjde na oběd. Teprve potom jsem si všiml, že to vlastně vůbec není přitažlivá ženská, že jí bude přes čtyřicet a na krku má vrásky. Ale ten její zadek!“

Na určité věci mám vynikající paměť. Teď, skoro po dvou letech, si vzpomínám na to, že pár dní po schůzce s tou kadeřnicí mi Anděl Bejkovský nadšeně volal: „Nakonec jsem se s ní nevyspal! Nechal jsem ji jen procházet se po pokoji, zádama k sobě, abych se mohl dívat, jak se ty dvě půlky její božský prdele rytmicky vlní doleva a doprava, jakoby do taktu

hlasitý hudby, prvá druhá, prvá druhá! Pak jsem ji po těch dvou zemskejch polokoulích kousal, štípal a drásal a znovu jí nařizoval, ať se přede mnou prochází na vysokejch podpatcích, a honil jsem si ho, ty vole, z radosti, že jsem jedinej člověk na světě, kterýmu se ty dvě polokoule naší milý zlatý planety houpou před nosem, sem a tam, sem a tam. Byla vzrušením bez sebe a několikrát se pokusila nasednout mi na klín, osedlat si mě jako koně a vrazit si ho tam, úplně šílela touhou nechat se oklátit. Mně se ale šukat nechtělo – chtěl jsem si ho honit, zatímco ona přede mnou bude kroutit zadkem. Kdyby jí někdo strčil mezi nohy štangli uheráku, rozkrájela by ho na tenký, stejně velký kolečka. Chtěla mi ho začít kouřit, nejspíš si myslela, že mě tím ještě víc rozhicuje. Mě ale fascinoval jen pohyb jejího zadku. Když se přede mnou procházela, netoužil jsem po ničem jiným, než si to udělat. Volnou rukou jsem jí dráždil kundu, strkal jsem ukazováček to té její obrovské díry a ona sem tam vykřikla bolestí nebo vzrušením, co já vím, a házela prdelí, až se zdálo, že to není zadnice, ale mlýnskej kámen. Udělal jsem se a prst jsem jí přitom zarazil, co nejhlouběji to šlo. Vyčerpaně a zmateně pak na mě dlouho zírala, jako by mě viděla poprvé.

‚Ty seš fakt ujetej,' vypadlo z ní nakonec a přitom mi ho dál svírala v dlani.

Ležel jsem nataženej v křesle a neměl sílu odporovat:

‚Hm,' souhlasil jsem s ní.

‚A pěkně perverzní,' pokračovala, jako by mi chtěla dodat odvahy.

‚Už to tak bude!' přiznal jsem.

V tu chvíli bych se přiznal i k tomu, že jsem kvůli své zálibě v onanii ještě nikdy neošukal žádnou ženskou.

‚Seš na chlapy?' uhodila na mě.

‚Z toho se mi dělá šoufl,' otřásl jsem se odporem a prstama přejížděl po škrábancích na jejím zadku – tam, kde jsem ji drásal, vystouply čerstvé krvavé šrámy, snažil jsem se jí ulevit aspoň takhle.

‚Mohla jsem ti ho vykouřit, když jsi to teda se mnou nechtěl dělat,' oznámila mi.

‚To jo,' musel jsem uznat.

A pak jsem si vzpomněl na tebe. Při jakési příležitosti jsi žertem prohlásil: Soulož se nikdy nevyrovná kvalitně odvedené ruční práci! Začal jsem se šíleně smát, nemohl jsem vůbec přestat. Byl jsem si stoprocentně jistej, že

ta Lena – nebo jak se vlastně jmenovala – je přesvědčená, že jsem naprostej magor. Zmohla se jen na zavrtění hlavou. Věnoval jsem jí sto rublů, což její názor na mě viditelně zlepšilo. Začala tvrdit, že se cítí úplně skvěle, ale přespat u mě nechtěla. Přece jen jsem jí nahnal strach.

‚Mám třináctiletýho syna a nemůžu ho nechat samotnýho,' řekla mi na vysvětlenou. Stejně jako všechny ostatní štětky nechtěla spát v cizím bytě. No a já už jsem takovej: nemůžu ji přece v noci pustit bez doprovodu, i kdyby to byla královna všech moskevskejch prostitutek a kurev z okolí.

‚Hodím tě domů,' slíbil jsem jí.

Ukázalo se, že bydlí až někde v prdeli, na kraji světa, takže když jsem se úplně mrtvej vrátil domů, nad Moskvou už se táhly červánky. V obýváku, kde obvykle spávám, páchl koňak a sperma a já jsem pod rukama pořád ještě cítil maso těch dvou stejně velkejch polokoulí její božský prdele, kterou jsem celou noc mačkal a hnětl, jako bych chtěl znovu stvořit svět!"

Dokázal se vyjadřovat velmi obrazně.

Aniž bych měl v úmyslu dělat jakékoliv závěry, jsem přesvědčený o tom, že jestli některá z těch dokonalých oblin Ljuby Alexejevny zamotala Andělu Bejkovskému hlavu hned při jejich prvním setkání, byly to její boky a pánev. Ta dvakrát rozvedená mladá žena, jejíž nosní dírky se rozšiřovaly a chvěly jako nozdry kobyly šampionky, která právě doběhla čestné kolo po těžkém závodě, měla bezkonkurenčně bezchybnou postavu – všechno na ní bylo naprosto dokonalé.

5 Se ženami to uměl. Byl sečtělý, bez komplexů, výřečný, a tak dokázal svou společnici velmi snadno překvapit a uvést do rozpaků, až nad sebou začala ztrácet kontrolu a nakonec se přestala ovládat natolik, že nebyla schopná odporu. Pak už jí zbývaly jen dvě možnosti: buď mohla přijmout podřízenou roli a veškerou iniciativu přenechat Andělovi, což ženy obvykle dělávaly, nebo raději demonstrativně vyklidit pole a uznat tak svou porážku, což ženy obvykle také dělávaly.

Dlouze se zadíval na svou novou známou Nataliju Sergejevnu. Tuctová dívka – ani krásná, ani ošklivá. Anděl Bejkovský však neměl náladu. V takových chvílích šetřil slovy a dlouho si svou oběť prohlížel. Pak jí prstem přejel po jednom ňadru, a zatímco ona na něj mlčky zírala s ústy pootevřenými překvapením, klidně konstatoval: „Měla ses mnohem víc starat o svý prsa.

Prsa a zadek jsou posvátný věci každý ženy a chovat se k nim ledabyle je hřích proti Pánubohu!“

Natalija Sergejevna už se z právě prožitého šoku nevzpamatovala. A tak když jí po večeři bez jakýchkoliv cavyků a v mé přítomnosti navrhl, aby u něj přespala, neměla sílu ho odmítnout.

Jednou jsme měli možnost seznámit se s profesorkou Rózou Dimitrijevnou Rostopovovou, ředitelkou psychiatrické kliniky při Patnácté státní nemocnici v Moskvě, o kterou se v té době kvůli jejímu rozhovoru v *Pravdě* o zneužití psychiatrie v sovětském zákonodárství* všichni zajímali. Anděl se jí z ničeho nic s předstíraně naivním výrazem zeptal:

„Vážená paní profesorko, prosím vás, uklidněte mě a řekněte mi, že nejsem blázen, když se otočím za každou pěknou ženskou a ještě ke všemu je chci všechny dostat do postele!“

Stárnoucí akademička, dáma znalá světových způsobů, které prošli pod rukama duševně nemocní i zdraví, simulanti i političtí disidenti, ho mateřským gestem poplácala po tváři a s úsměvem odpověděla:

„Považovala bych vás za nemocného, kdyby tomu bylo jinak!“

* (Za časů Stalina, i později, byla téměř celá sovětská psychiatrie ve službách policie a zákonodárné moci. Byl to jejich nejhrůznější nástroj, pomocí něhož docházelo k převýchově ideologických a politických odpůrců. Když psychiatři, policisté a soudci posuzovali mentální stav disidentů – v tom nejširším slova smyslu –, vycházeli z přesvědčení, že právě proto, že nesmýšlí stejně jako Strana a socialistická společnost, musí být duševně nemocní. A jako s chorými s nimi také zacházeli – zavírali je do bláznic ke skutečně šíleným lidem, podrobovali je terapiím, po nichž začínali blouznit, uvrhli je do naprosté izolace od okolního světa. To byl hlavní závěr rozhovoru akademičky prof. dr. Rózy Rostopovové v *Pravdě*.)

6 Toho dne, kdy se poprvé setkal s Ljubou Alexejevnou, si do Deníku kromě jiného zapsal a podtrhl nervózně klikatou čárou: „Ljubka je tak dokonale stavěná, že cokoliv jinýho, než položit si ji pod sebe a dlouho, bez přestání, až do skonání světa ji šukat, by byl smrtelnej hřích.“

7 „Jsi přece novinář, a dokonce spisovatel," řekl mi jednou v noci, několik dní po prvním setkání s Ljubou Alexejevnou. „Považuju tě za inteligentního člověka, ale nad tím ti zůstane rozum stát: mně se prostě, kurva, nepostavil!"

Vzbudil mě velmi brzy ráno zuřivým zvoněním u dveří jen proto, aby z něj vypadlo tohle. Vytrhl mě ze sna, a tak jsem měl sto chutí vyprovodit ho, kudy přišel, kvůli tomu šílenému vyzvánění i přetrženému snu. Když jsem ho ale viděl zhrouceného ve velkém křesle v obývacím pokoji, vyplašeného, bledého, mohutného a zároveň zranitelného, došlo mi to: musel to někomu říct, okamžitě to vyslovit, aby ze sebe shodil všechnu tu tíhu a strach, které ho zachvátily. Potřeboval se někomu svěřit v tom obrovském nekonečném městě, ve kterém neměl nikoho blízkého kromě mě, to se dalo pochopit.

V tu chvíli mě přešel všechen vztek a jako obvykle jsem mu nabídl něco k pití. Olivera ničemu nerozuměla. Před dvěma dny odjel Mišo do Tbilisi, a když nás vzbudilo zvonění, oba dva jsme se vyděsili až k smrti, že nám někdo přichází oznámit, že se synovi stalo nějaké neštěstí. Šla si lehnout zpátky do postele, zeslábla tím úlekem, a zdálo se, že vůbec nevnímá. Když jsem se přesvědčil, že je v pořádku, vrátil jsem se za Andělem:

„V našem věku se stávají i takové věci!" snažil jsem se ho utěšit.

„Ale proč zrovna s Ljubou! Proč, do prdele, zrovna s ní!?" opakoval naléhavě.

8 „To bylo nejhorší ponížení v mým životě," přiznal se v dopise, který mi podle data poslal ještě tentýž den.

Měl patologickou – snad mi odpustíte takové silné slovo – potřebu svěřovat se mi. Pouze mně. Ke všem ostatním se choval velmi rezervovaně, občas dal k dobru nějakou anekdotu týkající se jeho pobytu v Moskvě. Se mnou mluvil po telefonu. Chodil ke mně na kus řeči. Psal mi dopisy, když mi potřeboval sdělit něco choulostivého, a já jsem zrovna nebyl doma, nebo prostě jen chtěl mít o té věci trvalejší záznam. Psal si Deník, jednou se mi o tom zmínil, ale pak už se k tomu nikdy nevrátil.

„Vlastně to ani není deník," připustil, „ale sexuologická příručka Anděla Bejkovského. Trocha mých myšlenek," dodal po delší odmlce, „a – zkušeností!"

2. Dopoledne osmého dubna a hedvábný hlas Ljuby Alexejevny Gorčinovové

Zatímco vaří kávu, nemůže se zbavit strachu z toho, že je sám, úplně sám. Je dopoledne, horko se vpíjí dovnitř škvírami mezi okny a navíc se ještě pořád topí. Půjde se osprchovat, i když je mu jasné, že ho studená voda toho neklidu, té hrůzy, že celé dva dny, sobotu a neděli, zůstane úplně sám, nezbaví. Bude si číst, napíše dopisy, ale přesto: sám. Má dojem, že jestli nezvedne telefon a někomu nezavolá, třeba Jovanu Pavlovskému[9], Nikovi Paligorovi nebo prostě kterémukoli z místních Makedonců, asi se zblázní. Pustí si kazety z valandovského a ze štipského festivalu, které mu darovali Ljupčo Jakimovski, generální ředitel skopského rozhlasu a televize, a profesor Tome Sazdov jako poděkování za to, že je během jejich návštěvy prováděl po Moskvě, jenže písničky nemůžou vyplnit prázdnotu, která se ho o víkendech zmocňuje.

Tehdy ho někde v nitru bodne otcovská touha, aby Snežanka a Jana byly u něho. Volá jim, chce je slyšet, jenže během rozhovoru trne hrůzou, že se ten knedlík v krku rozpustí v tichý nářek, jenž ho v posledních letech přepadá čím dál častěji. Zastihne-li je doma, rozhovor je neskutečně banální: jak se máte, co na fakultě, jaký je ve Skopji počasí? Namísto tisíce otázek, které ho trápí, pokládá dcerám pořád ty stejné:

„Co je ve Skopji nového?“

Odpověď zná: „Nic, klidně zavolej za tisíc let a řeknem ti to samý: nic! Všechno v pohodě, nic se neděje.“

A jen občas: „A co ty, tati?“

A Jana, citlivá a tichá: „Dávej na sebe pozor!“

Po takových telefonátech se cítí ještě hůř. Ničí ho podezření, že čím déle holky porostou bez něho, tím víc se jim odcizí.[10] Zdá se mu, že si s ním povídají jen proto, že zvedl telefon a zavolal jim. Že mají studený a cizí hlas, že z nich slova lezou jako z chlupaté deky. To pomyšlení ho drásá, takže volá znovu:

„Jste v pohodě?!“ ptá se.

„Ježiš, tati, co je? Jasně, že jsme v pohodě!“ zlobí se na oko Jana.

„Jako bys mi něco nechtěla říct!“

Jana mlčí.

„Řekni mi to, ať je to cokoli!“ naléhá, ale u srdce cítí ledové sevření, tak mrazivé, že kdyby si sáhl na hruď, nahmatal by snad krystalky ledu.

„Před pár dny umřel strejda Sašo,“ vypadne z ní potom.

„Jakej strejda Sašo?“ diví se.

„Kolik máš, proboha, kámošů Sašů?“ rozčílí se.

Šmarja panno, Sašo Dabev! Byl jenom o dva roky starší než on.

„Co se mu stalo?“ ptá se a nemůže uvěřit tomu, že by byl skutečně po smrti.

Vtom se do rozhovoru, nejspíš z druhého telefonu v ložnici, vloží naštvaná Vaska:

„Našli ho zadušenýho v garáži s nějakou šlapkou. Prej šukal v autě. A přestaň už konečně furt volat! Moc dobře víš, že každá minuta stojí tři rubly!“

Jako by čekala, že jí na to něco řekne. Jenže Anděl Bejkovský mlčí.

Takže zase Vaska:

„Vsadím se, že tebe nenajdou v garáži, ale v nějaký zavšivený špeluňce!“

A tím rozhovor končí. Ještě dlouho poté stojí u telefonu. Rozhovor s dcerami ho vždycky rozhodí. Pokud však jde o manželku, dávno se smířil s tím, že se Vaska nikdy nezmění. Nesnaží se lásku ani předstírat. Je šťastná, že je od něj tisíce kilometrů daleko[11]. Občas do Moskvy přijede, aby si nakoupila briliantové prsteny, hedvábí a vietnamské koberečky, nějaké nádobí a český porcelán a aby vyluxovala jeho dolarový účet, samozřejmě v šecích, a přitom se vyžívala v tom, jak se jí nedokáže vzepřít.

„Smrdí to tady po kurvách!“

To jsou její první slova, když dorazí z letiště. Nikdy nejezdí vlakem – nevydrží dlouho ležet na zádech.

„Celej byt je nasáklej spermatem!“

Prohlíží si pokoje, zhnuseně vstoupí do koupelny.

„To je tvoje?“

„Co?“ optá se a díky řadě drobností si uvědomí, jak rychle jeho žena stárne a jak už její pohyby ztratily pružnost.

„To sperma, co tady tak smrdí.“

Pokud jde o smysl pro ironii, je stále ve formě. Proč to dělá: je to sebeobrana, nebo vrozená snaha kamuflovat hulvátství, tu její vražednou všudypřítomnou omezenost a nevychovanost? Hloupá není, jenže jakmile otevře pusu, plácne něco, co neměla. Červená se za ni, nejradši by se neviděl, když musí poslouchat ty její vtipy, které kolikrát ani nejsou tak špatné, jenže jsou každopádně několik pater pod úrovní dámy, za kterou by chtěla být a na kterou si ve společnosti často hraje.[12]

Nad kávou:

„Co holky?“ ptá se jí.

To jediné jí závidí – může být pořád, každý den se Snežankou a Janou.

„Studujou. Snežana chodí s nějakým Goranem, jeho táta dělá u soustruhu ve fabrice, no a Jana pořád leží v knížkách. Skoro nevytáhne paty z domu.“

A pak jako by mluvila o něčem naprosto bezvýznamném:

„Před časem jsem u Snežany našla krabičku kondomů.“

Němě na ni zírá.

„Čemu se divíš? Já jsem s tím začala v patnácti, a jí je třiadvacet pryč!“

Dál už se na nic neptá. Bojí se, co by se ještě dozvěděl. Jestli mu má co říct, ať mu to řekne sama.

Jenže ona už si ho nevšímá. Začíná vybalovat.

Až za nějakou chvíli:

„Zkus zamluvit dvě místa v baru Vysocký.“

V tom mumraji se cítí dobře, má totiž ráda společnost.

Jenže potom v noci, nametená ze šampáňa s vodkou, se k němu tiskne zadnicí.

„Můžeš?“ ptá se.

Nepřiznal by to ani sám sobě: hnusí se mu její doteky, ta její lačnost, aby ji ten chlap, když už vedle něj leží, za každou cenu ojel. Neodpovídá, ani jí nedává najevo, že by na ni měl chuť. Nechce, ale ani nemůže. Bloudí mu rukou po břiše, dotýká se toho schouleného měkkýše, pokouší se ho laskat, dlouho mu přetahuje předkožku nahoru dolů, tiskne mu

ochablá varlata – nic. Když se mu mezi něžným hlazením pokusí nacpat prst do konečníku, aby ho vyrajcovala, rozhodně jí odstrčí ruku.

„No jo, jako vždycky!“ zasyčí.

Převalí se jak široká, tak dlouhá na záda a on podle vláčných pohybů její ruky pozná, že začíná masturbovat, nejdřív pomalu, pomaloučku, jako by hnětla do malé kuličky tenounkou vrstvičku své kůže tam, kde ji má nejjemnější, tichounce, se zadrženým dechem. Jemu je to jedno. Dokonce je rád, že se z té kobylí vášně vyskáče bez jeho pomoci. Chvíli poté cítí, jak jsou její pohyby čím dál vláčnější, ale jak neustále zrychlují a zrychlují a jak se její dech mění v tiché sténání, jako by měla místo hrdla flétnu a vzduch se v ní měnil v rovnoměrné vzlyky. Dopředu ví, co všechno bude následovat. „Všechno se pořád jen dokola opakuje,“ říká si. Vaska Bejkovská cítí, jak se chystají ven její šťávy, rychle se tře, dráždí svou roztaženou vlhkou škvíru, zatímco druhou rukou mu neustále dlachní jeho mužské nářadíčko, a přiživuje tak svou touhu, která už ji zcela ovládla.

„Tu bolest vydržím,“ pomyslí si Anděl Bejkovský, „hlavně ale ať už se ta zatracená ženská udělá.“ Ona mu mezitím drtí měkká varlata a bezmezně scvrklý úd. Vyvrcholí a přitom přerušovaně vykřikuje, jako by přemáhala dávivý kašel, který jí svírá hrdlo. Jako by se dusila. Potom zhluboka dýchá, hltá vzduch po co největších porcích.

Leží, odpočívá, prst má vražený hluboko v sobě a druhou ruku na jeho varlatech. Cítí její vůni, jež se začíná linout kolem. Nebo je to jen pach jejích rozbouřených útrob šířící se nad postelí. Vždycky z ní vycházela jemňoučká slaná vůně amoniaku.

Když si trochu vydechne, otočí se Vaska Bejkovská k němu.

„Tys byl vždycky ubožák a zůstaneš jím do skonání světa!“

„A, novinka,“ pomyslí si Anděl Bejkovský a pokusí se usnout. Říká si, že mlčení je vždycky nejvýmluvnější reakce na její poznámky.

Ze sna ho vytrhne telefon. V těch dlouhých hodinách samoty je to ta nejkrásnější chvíle – neexistuje lepší pocit, než když tě, i když jen po telefonu, zdraví známý hlas.

Ten Ljubin hedvábný hlas, tichý jako vždy:

„Prosím tě, pro všechno na světě, už mi nikdy nevolej!“

Protože mluví tiše a protože Anděl Bejkovský stejně nechce slyšet, co mu říká, chvíli nereaguje.

„Slyšíš mě?“
Ljubov Alexejevna ho žádá:
„Proboha tě prosím, už mi nikdy nevolej!“
Tak teď je v tom obrovském městě opravdu sám.[13]

Poznámky:

9 „Prosím tě jen o jedno, nesmíš se na mě nasrat, když ti budu pořád volat, ať už to bude v poledne nebo o půlnoci,“ řekl mi při jednom z našich prvních setkání. „Kurva, ty absolutně nechápeš, co to znamená být sám v Moskvě. Jako za katrem! A kdesi hluboko v sobě cítíš potřebu slyšet lidskej hlas, prohodit s někým pár slov. Proto často telefonuju, jen tak, náhodně vytáčím nějaký čísla. Musím slyšet něčí hlas, rozumíš mi, prostě musím! Často se stává, že se zakecám s někým cizím – lidi touží po kusu řeči, jsou opuštění, taky potřebujou někoho slyšet, s někým si promluvit!“

10 „Zeptám se tě tak, jako se ptám sám sebe,“ říká mi a píchá mě přitom prstem do hrudi. „Co tady, sakra, dělám?“
A ještě:
„K čemu mi je celá ta Moskva?“
Mlčím, a tak si odpovídá sám:
„Já se zblázním, už jsem z toho úplně v prdeli!“

11 Z Deníku: „Nejde o to, jestli mě miluje, nebo ne. Kámen úrazu spočívá v tom, že hned od začátku, už od první schůzky, od prvního polibku, od chvíle, kdy jsme se spolu poprvé vyspali, od prvního dne manželství mě považovala za věc, kterou potřebuje k založení rodiny a kterou pak odhodí kamsi do kouta, aby jí nepřekážela v dalším životě!“

A mně se pak jednou v kavárně *Aist* na ulici Malaja Brona v přítomnosti nějaké jeho známé poněkud opile svěřuje:

„Je to jednoduchý jak facka, Jovane: jsem prostě jen výrobní mašina. Pouhá věc, která nemá právo ani na občasnej domácí manželskej sex. Nespali – jsme – spolu – už – dvanáct – let. Rozumíš? Ona šoustá s kdekým, a to mě poser, jestli si ve svým věku ty svoje milence nevydržuje! Za – moje – prachy, – ty vole!“

Pak se otočí ke své známé:

„Natašo, miluješ mě?“

A ta malá drobná kurvička se usmívá. Chce ho potěšit: malíčkem ho cvrkne do nosu.

„Prosím tě, mluv: miluješ mě?“

A vytahuje pětadvacetirublovku.

„Šíleně,“ prohlásí.

Peníze okamžitě mizí v její kabelce.

„Ještě jednou a hlasitěji,“ žádá ji znovu a ukazuje přitom další bankovku.

„Šíleně tě miluju,“ téměř křičí ta malá blonďatá děvka.

„Hele, to nemá cenu,“ pokouším se ho zastavit.

Řve:

„A proč by to, do prdele, nemělo cenu – nehodlám dláždit chodníky ve Skopji prachama! Já taky někdy potřebuju slyšet, že někomu nejsem ukradenej, že mě má někdo rád!“

A pak – úplně namol – dodá:

„Dokonce i když mi bude lhát, do zkurvený prdele!“

To byla jeho oblíbená nadávka, ze všech těch tisíců sprostých slov, která používal. A zatímco nadává, mohutnou hlavu si otlouká o stůl.

12 Svoje úvahy o vlastní ženě mi dokresluje jejím nejoblíbenějším vtipem. Mimochodem, už jsem ho několikrát slyšel. Ona se totiž zoufale často opakuje:

„Jeden chlápek si stěžuje, že Boha napadlo dát člověku třicet dva zubů a jen jedno přirození. To by byla paráda, kdyby to bylo naopak: třicet dva čuráků a jen jeden zub! Jeho kamarád ho utěšuje: Pánbůh dobře ví, co dělá! Kdyby nám dal třicet dva čuráků, musel by nám nadělit i šedesát čtyři koulí a kdo by se s tím tahal!“

13 Z dopisu, který mi poslal 8. dubna 1989:

„… Řekla, ať už jí nevolám, a to je podle mě úplnej konec. Už nemůžu, nemám sílu přesvědčovat ji o tom, že občas cítím naléhavou potřebu ji

vidět, rozplítat hedvábný nitky jejího hlasu, a když je v dobrým rozmaru, hladit ji po vlasech. Celý mě to unavuje. Věř tomu, že se ze mě stala troska trpící chronickou únavou. A přesto mě ta její žádost, abych jí už nikdy nevolal, dost vzala… A to ještě včera večer byla u mě a ráno se probudila vedle mě…“

Na konci bylo připsáno červenou propiskou: „Nasrat, celá ta záležitost s ní byla jen obrovský nekonečný utrpení.“